

Ч У Д О 52.

Що хулітель нѣкоємъ, єгоже наказа господь въ сѣй жи́зни нещастною смѣртію.

Во Саѣбоній імало єдинъ человекъ збѣлъ, лѣшъ, на сичките хули вѣлъ готѣвъ, и ѡсудѣлъ и клѣлъ бѣзъ никаквѣ пречина, за малко нещѣ ѡсудѣлъ и клѣлъ, єдинъ дѣнь иґралъ соsz книги и загубѣлъ сичките си парі, щѣ імалъ оусѣбеси, се разсердилъ, и фаналъ да ѡсудѣ: ѡсудѣлъ и хулилъ Христа; а тіа, кой слѣшалъ за тѣжновалиси оушите, да не слѣшатъ: а той фаналъ, да хули и пресвѣтаа Богородица, щѣ немѣже, да тѣпѣ синъ нѣзинъ, иґо наказалъ ѡ невѣдимъ, соsz мѣнь мѣ ѡвзрѣлъ. Падналъ на землі, и викалъ жалостно: злѣ мѣ найде менѣ сиромѣхъ, товѣ и зрѣкалъ и оумрѣлъ, а дѣшѣта мѣ занѣли дѣаволите оувѣчната мѣка, а ѡ снагѣтамъ многѣ крѣвь тѣкла, соблѣклемъ снагѣта ивидѣлимъ сичкиа тѣпѣ расѣченъ, ивидѣлимъ сичката внѣтѣренна, мешинатамъ червѣтамъ цигѣрамъ. Обрѣлаеса многѣ человекѣш, да видатъ тѣкобѣ жалостно видѣнѣ, притѣрчалъ єдинъ нѣговъ прѣѣтель, да гѣ види, и на пѣтѣ гѣгѣ тѣрчалъ, сѣршалъ сѣнка катѣ човѣкъ, имъ продѣмала: ісамъ тѣвой роднина, щѣсамъ сегѣ на тѣой часѣ оумрѣлъ, и заповѣдамі праведный сѣдѣа, да ти кажемъ, да чѣатъ сичките, кой хули и ѡсудѣ икхлѣ ипрѣчій грѣшкѣй, да сѣ покѣатъ, да не ги найде какѣѣтѣ менѣ, ѡхъ менѣ сиромѣхъ! да знаатъ защѣ владыка христѣсъ многѣ тѣпѣ, кой гѣ хули и ѡсудѣ, и щѣ чѣнатъ сѣкакви грѣхѣове, тѣка на тѣѣмъ вѣкъ неги мѣчи до ѡвшагѣ воскресѣнѣа, амі послѣ щѣсѣ мѣчатъ вѣчно, защѣ щѣги предадѣ на дѣавола даги мѣчи бѣзъ мѣлѣсти; а кой хули Богомѣтеръ, не мѣ терпѣ ниєднѣ минѣта, амі ѡ сегѣ имъ даѣа залѣгъ вѣчна мѣка. Какѣѣто итѣвой

СЕРПЕНТИНА
НАСТАВА БИВАЮЩА ТИШНО